

Bůh pomáhá těm, kteří pomáhají druhým

→ *Promluva Satja Sái Báby z 27. ledna 2007* ←

*Člověk se rodí činem, je činem vyživován a nakonec se v čin noří.
Čin je příčinou radosti i bolesti. Vpravdě řečeno je čin pro člověka Bohem.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Člověk nepotřebuje nikde Boha hledat. Bůh je přítomen v každém z vás. Pán Kršna v Bhagavadgítě prohlásil: „*Mamaivánšó džívalóké džíabhútah sanátanah*“ (věčný *átman* ve všech bytostech je součástí mého bytí). „Všichni jsou jednou z tváří mého božství,“ prohlásil. Kde tedy chcete Boha hledat, jestliže je ve vás a s vámi? Ať děláte cokoli, považujte svoji práci za boží dílo.

Bůh člověku požehnal tělem, myslí, intelektem a myšlenkami (*čitta*). Mladí lidé mají zdravé tělo, jasnou mysl a ostrý intelekt, schopný hlubokých úvah, ale oni jich používají nesprávně. Místo aby mysleli na Boha a řádně používali své údy, zneužívají své smysly. To je velká chyba. V tomto věku byste měli tělesnou sílu, mysl a intelekt používat správným způsobem. Co je myšleno správným způsobem? Znamená to jít po svaté cestě.

Není třeba se na všechno dívat jen proto, že jsme obdařeni párem očí. Pokoušejte se vidět vše, co je dobré. Neposlouchejte kritizování druhých nebo to, co není nezbytné. Poslouchání kritizování druhých a pozorování všeho, co je špatné, je velký hřích. Zlo přijímáme jen tehdy, jestliže se na ně díváme. Svými ušima se nepokoušíme slyšet dobrá slova, místo toho posloucháme zlé řeči.

Súrdás byl slepý, neustále však zpíval Kršnovo jméno. Proto mu Kršna udělil *daršan* a naplnění života. Proč vám dal Bůh jazyk? Je to proto, abyste všechno vychutnávali nebo mluvili špatně o druhých lidech? Ne, nikoli. Jazyk má zpívat o Pánově slávě.

Šravanam (poslouchání), *kirtanam* (zpívání), *višnusmaranam* (rozjímání o Višnuovi), *padasévanam* (služba Jeho lotosovým nohám), *vandanam* (vzdávání poct), *arčanam* (uctívání), *dásjam* (služba), *snéham* (přátelství), *átmanivédanam* (sebeodevzdání) – člověk může poznání Boha dosáhnout uvedením těchto způsobů uctívání do praxe.

Zpívejte boží jméno. Nechť je slyší i ostatní a spasí svůj život. Zpíváme *kirtany* (zpěvy oddanosti). Proč to děláme? Je to proto, abychom se těšili z melodie (*rága*)? Ne, ne. Zpíváme je, abychom se zbavili své *rógy* (nemoci). „Rámo, spas mne!“ To lze recitovat jako báseň. Recitace nám však nedává tolik štěstí, jako když větu zpíváme jako píseň. Stačí, jestliže zpíváme nadšeně Rámovo jméno. Velmi mocné a účinné je i Kršnovo jméno. Kršnu popisovalo mnoho lidí a modlilo se k Němu různými způsoby.

My dnes však nemůžeme jen zpívat Rámovo, Kršnovo nebo Sáiho jméno, ale musíme pomáhat se slovy: „Ó, drahý, co potřebuješ? Máš hlad? Vezmi si toto jídlo.“ Měli byste nabízet jídlo a pomáhat, jak je jen možné. Po ulicích běhá mnoho malých dětí, zatímco oba rodiče jdou do práce. Jsou vystaveny mnohému nebezpečí i nehodám. Takovým dětem bychom měli pomáhat a chránit je před nebezpečím a nehodami. Někteří lidé byli zraněni při nehodách, měli by být odvezeni do nemocnice, ošetřeni a měli by dostat všechnu nezbytnou pomoc. Buďte zdvořilí k chudým a pomáhejte jim. Těm, kteří trpí nějakou chorobou, poskytněte pomoc a ošetření. Vztáhněte pomocnou ruku k těm, kteří jsou slabí a nemohou chodit.

Když učíme druhé o ceně nesobecké služby (*séva*), potom co jsme ji uvedli do praxe ve vlastním životě, povede to u nich k uvědomění. Pak začnou přemýšlet: „Tyto děti nás učí tolik dobrých věcí, tak i my bychom měli pomoci jim.“ K dětem bychom měli mluvit vlídně. Když na ně zavoláme, měli bychom říci: „Milé dítě, pojď sem, prosím.“ Měli bychom se vyvarovat hněvivého zvolání, jako: „Hej, pojď sem.“ Mluvte láskyplně a sladce bez toho, že byste je zraňovali. Nevrhejte po nich hněvivé pohledy. Když s nimi hovoříme, měli bychom jim vyjadřovat lásku. Láska je ta nejvyšší moc. Proto každého oslovujte s láskou: „Pojď, bratře, pojď.“ Ptejte se jich na jejich potíže. „Máš finanční nebo zdravotní problémy?“ Poté, co jejich problémům porozumíte do hloubky, nabídněte jim nezbytnou pomoc.

Někdo vede osamělý život, protože nemá otce, matku, příbuzné ani přátele. Měli bychom jim nabídnout bratrskou náklonnost. Měli bychom je povzbuzovat: „Jsem jako váš bratr,“ a láskyplně k nim hovořit: „Milý pane, vy nemáte starší nebo mladší sestru? Já jsem vaše starší sestra, já jsem vaše mladší sestra.“ Takovým důvěrným tónem jim dodáme odvalu a útěchu.

Vy všichni jste dětmi jedné matky, opravdu. Tou matkou je Bůh. Držte se zásady: bratrství lidí a otcovství boží. Jelikož jsou všichni děti boží, měli byste všechny považovat za své bratry a sestry; nemusíte se s nimi ovšem dělit o majetek. S kýmkoli se setkáte, mluvte s ním vlídně a upřímně ho milujte.

Bůh je vtělením lásky. On svou láskou chrání celé lidstvo. Stačí, jestliže je v nás jen láska. Pak budeme všichni jednotni. Svou mluvou či jednáním bychom neměli vytvářet vzdálenosti mezi jedním a druhým člověkem. Každého k sobě přitahujte láskou. Pak všichni dosáhnete blízkosti Boha. Když se na druhého člověka díváte s láskou, Bůh na vás bude také hledět s láskou.

Ať budete v jakékoli situaci, nikdy se nezlobte, nežárlete, nepřetvařujte se a nebuďte pyšní. Nejednejte s ostatními v hněvu či nenávisti. Tím, že cítíte lásku, vzroste i láska v ostatních lidech. Když budete s ostatními jednat s láskou, oni budou jednat s láskou s vámi. Když se na ně budete naopak hněvat, budou s vámi také jednat v hněvu. Když stane před vaším domem nějaký žebrák a bude žebrat o jídlo: „*Bhavati bhíkšam déhi.*“ (Matko, dej mi almužnu, prosím.), měli byste láskyplně požádat, aby chvíli počkal, přinést mu z domu jídlo a nabídnout mu je. Udělá mu to radost.

Za války o osvobození utekla z oblasti Rangúnu, kde se bojovalo, matka se synem a pokoušeli se dostat do Kalkaty. Neměli ani přístřeší, ani jídlo. Matka chodila od domu k domu pro almužnu. Většinu dávala svému synovi a jedla to, co zbylo. Když nedostala dost, dala všechno synovi a sama byla bez potravy. Tak slábla den ode dne. Jednoho dne řekl syn, který se nemohl na její trápení dívat: „Matko, ode dneška ty odpočivej a já budu nosit jídlo pro oba.“ Tak chodil a žebral dům od domu on, většinu dával matce a bral si jen to, co zbylo. Někdy matce i lhal, že jedl. Tak velice zeslábl. Neměl dost sil, aby se staral o matku, ale ani matka neměla síly, aby chránila syna.

Jednoho dne stanul před domem nějakého úředníka a prosil o almužnu. Úředník odpočíval v pohodlném křesle na verandě a četl noviny. Slitoval se nad chlapcem, šel dovnitř a přinesl mu jídlo na banánovém listě. Požádal ho, aby se posadil a najedl se. Hoch však odpověděl, že by chtěl jídlo vzít domů matce. Úředník se podivil: „Říkal jsi, že máš hlad, proč se tedy neposadíš, aby ses najedl? Můžeš je vzít matce potom.“ Nato hoch odvětil: „Pane, celé dny nosila matka s velkými bolestmi jídlo mně. Má chatrné zdraví. Proto bych měl nejdříve dát jí.“ Jak tato slova dořekl, omdlel. Upadl a s posledními slovy na rtech: „Nejdříve mé matce, nejdříve mé matce...“ vydechl naposledy.

Úředník byl z toho nešťastný. Láska chlapce k matce ho překvapila. Vydal se matku hledat a našel ji, jak leží pod stromem. Nevěděl, jak jí sdělit tragickou

zprávu o synově skonu. S pomocí sloužícího chlapcovo tělo přinesl a položil je vedle ní. Ona se posadila a volala: „Můj drahý, můj drahý.“ Žádná odpověď však nepřišla. Nato jí úředník sdělil: „Ó, matko, váš syn vydechl naposledy, když vám nesl jídlo.“ Ona byla sklíčena žalem a naříkala: „Běda, cožpak potřebuji jídlo, když jsem ztratila syna?“

Dokud má matka sílu, sytí své děti. Stejným způsobem by měly děti sytit svou matku. Bůh nám dal lidské zrození, abychom sytili jeden druhého. K čemu je vztah bratrů a sester? Není to jen proto, aby se dělili o majetek a hmotné statky. Tyto vztahy jsou proto, aby se rozvíjela láska a jeden s druhým ji sdílel. Právě vztahy jsou mezi těmi, kteří sdílejí lásku jeden s druhým. Světové vztahy bez lásky jsou zbytečné. Ti, kdo jsou silní a mocní, by měli chránit slabé a bezmocné.

Když vidíte někoho v nesnázích, buďte k němu laskaví a zkuste mu setřít slzy. To je pravé soucítění. Toto soucítění je správné jednání, je to láska. Když svoji lásku rozšíříme, můžeme dávat radost celému světu. Proto rozvíjejte lásku. Když potkáte někoho chudého, nemocného, v nesnázích, pomozte mu tak, jak můžete. Když takovým lidem poskytnete pomoc, Bůh vás zaplaví láskou. Bůh je přítomen v každé lidské bytosti v podobě lásky. Touto láskou bychom neměli plýtvat nebo ji zneužívat. Dnes svou lásku věnujeme libovolně komukoli a čemukoli. Když milujeme nevhodné věci, jdeme špatnou cestou a dostaneme se do politováníhodného stavu.

Někteří lidé prokazují velkou lásku neznámým lidem, ale nevěnují ji vlastní matce a otci ve svém domově. Ze všeho nejvíce bychom měli milovat své rodiče a teprve pak jiné lidi. Neměli bychom však omezovat lásku jen na své přátele a příbuzné, měli bychom milovat všechny. Jen tehdy bude Bůh zahrnovat svou láskou nás. Když vidíme někoho v nesnázích, nebo zraněného na ulici, nebudme k němu lhostejní. I když můžeme mít nějakou naléhavou práci, pokusme se mu v jeho utrpení ulevit. Pak se před námi zjeví Bůh a naplní nás energií. Na tomto světě není nikdo, kdo by nám mohl dávat více lásky než Bůh.

Bhadžany zpíváme a službu konáme jen proto, abychom dosáhli boží lásky. Boží láska nás naplní obrovskou energií. Jedině Bůh nám dá takovou energii. Proto milujte Boha a milujte všechny lidi, kteří jsou skutečně dětmi božími. Z některých dětí jsou sirotci. Měli byste jim ulevit v jejich utrpení. Pak bude vaše zrození jako lidské bytosti užitečné. Není většího hříchu, než vidět člověka v nesnázích a odejít, aniž byste mu prokázali nějakou laskavost. Až budete mít příští den problémy vy, vaši přátelé si vás také nebudou všimnout a vysmějí se

vám. Proto byste měli milovat druhé a přijímat jejich lásku. Dobročinnost a laskavost jsou velice důležitou součástí *dharmy* (správného jednání).

*Není větší dobročinnosti než nasycení hladového,
nejsou důležitější Bohové než rodiče,
není vyšší dharmy, než je soucítění,
není větší zisk, než je dobrá společnost,
není většího nepřítele, než je hněv.*

(báseň v telugu)

V žádné situaci nesmíme připustit, aby nás překonal hněv. Měli bychom poslouchat své rodiče. Máme milovat i ty, kteří nás nenávidí. V zájmu lásky by měl člověk obětovat i svůj život. Lidský život má hodnotu jen tehdy, když máme lásku.

Sévalalové!

Ze všeho nejdříve vstřebávejte do svého srdce lásku. S kýmkoli se setkáte, mluvíte s ním s láskou. Ty, kteří jsou v nesnázích, přitahujte blíž k sobě. Pak vás Bůh zahrne láskou. Jak byste mohli dostávat boží lásku, když nemilujete své bližní? Jestliže si chcete boží lásku zasloužit, pak si ze všeho nejdříve zasloužte lásku svých bližních. Když pomůžete druhým, Bůh pomůže vám. Vždy pomáhejte, nikdy nezraňujte. Nezpůsobujte nikdy druhým lidem problémy. Milujte každého člověka. Svůj život vedte s laskavostí v srdci. Vaše srdce by se mělo rozplývat láskou a měla by do něj proudit láska.

Vy všichni jste vtělená láska. Rozvíjejte v sobě lásku víc a víc. To je jedna tvář božství. Na ni odkazuje Pán Kršna, když prohlašuje, že všechny bytosti jsou jen jedním aspektem jeho božství. Drazí, vy se ode mne neodlišujete, Já jsem ve vás a vy jste ve mně. Jak já miluji vás, měli byste každého milovat i vy. Pak se vaše a moje láska sjednotí. Když přidáte lásku k lásce, láska nesmírně vzroste. Velikosti dosáhnete jen tehdy, když v sobě rozvíjíte lásku. Toto je služba, kterou byste měli vykonávat. Boží lásku a milost si zasloužíte jen tehdy, když budete sami rozvíjet lásku.

(Promluva byla ukončena bhadžanem „Préma mudita manasé kahó“.)

U příležitosti Ati Rudra mahájadžni, v Čennaí dne 27. ledna 2007